12/02/2024

Η ίαση της Ομοφυλοφιλίας στο θεραπευτήριο της Εκκλησίας

/ Γνώμες

Παρακολουθούμε τη σκέψη και τη συμπεριφορά κάποιων συνανθρώπων μας, που, ως προς το θέμα της γενετήσιας και αναπαραγωγικής λειτουργίας της ανθρώπινης φύσεως, έχουν επιλέξει έναν άλλο τρόπο να λειτουργούν τη ζωή τους (Σώμα και ψυχή), διαφορετικό από αυτόν που ορίστηκε από τον Θεό και Δημιουργό μας.

- Γράφει ο Ηρακλής Ρεράκης, Καθηγητής Παιδαγωγικής-Χριστιανικής Παιδαγωγικής Α.Π.Θ.

Η επιλογή αυτή, είναι φυσικό να θεωρείται από την Ορθόδοξη Εκκλησία και τη Θεολογία της, ως εκτροπή από την κατά φύση ζωή και ως επιλογή της παρά φύση. Μέχρι σε αυτό το σημείο, θα μπορούσε να θεωρηθεί, ως μια εφάμαρτη, αλλά διορθώσιμη διά της μετανοίας συμπεριφορά.

Και σε άλλες εφάμαρτες καταστάσεις, διαχρονικά, υπήρξαν πάμπολλες περιπτώσεις συλλογικών ή προσωπικών παρεκτροπών, όπου οι άνθρωποι επέλεγαν μια αίρεση (προτίμηση, επιλογή) ζωής, που ήταν αντίθετη με τον Λόγο και τον Νόμο του Θεού. Ωστόσο, μερικές φορές, η επιλογή αυτή συνεχιζόταν και έπαιρνε διαστάσεις πτώσεως.

Στις μέρες μας, δυστυχώς, η Ομοφυλοφιλία, ως επιλογή ενός ιδιαίτερου τρόπου ζωής, μακράν της υπακοής στον Θεό, έχει υπερβεί το μέγεθος της αστοχίας και έχει εξελιχθεί σε ένα κίνημα, με πολιτικοϊδεολογική στόχευση την επιβολή του σε ολόκληρη την κοινωνία.

Επειδή η επιλογή αυτή, επηρεάζει, αρνητικά, τους μέχρι σήμερα τρόπους και κανόνες της οικογενειακής και κοινωνικής ζωής των Ελλήνων, που είναι προσαρμοσμένοι και ευθυγραμμισμένοι, επί αιώνες, στον τρόπο ζωής της Εκκλησίας, υπάρχουν, δικαιολογημένες αντιδράσεις.

Η ελληνική κοινωνία, είτε το θέλουν κάποιοι είτε όχι, δεν είναι η ίδια με άλλες ευρωπαϊκές κοινωνίες. Λόγω της ιδιαίτερης οντολογικής και ιστορικής σχέσεως που έχει, διαχρονικά, με την Ορθόδοξη Εκκλησία και τις αγιοπνευματικές χριστιανικές παραδόσεις της, αποφασίζει να ζει, σε πολλά θέματα, όπως οι ευρωπαϊκές κοινωνίες, διαφορετικά, όμως, στα θέματα πίστεως και προτύπων ζωής.

Η ελεύθερη επιλογή αυτής της ομάδας των συνανθρώπων μας, να εκλαμβάνει και να ζει, τη γενετήσια λειτουργία, που αφορά στις συνήθεις σχέσεις ενός ζεύγους, με έναν άλλο τρόπο, παρέμενε για αρκετά χρόνια, στα πλαίσια της προσωπικής ζωής.

Δεν προσλαμβανόταν, δηλαδή, ως κραυγαλέο πρόβλημα, όσο δεν υπήρχαν, εκ μέρους αυτής της ομάδας οι προκλήσεις της ελληνικής κοινωνίας, με πορείες, συλλαλητήρια και δημόσιες επιδείξεις και εμφανίσεις «υπερηφάνειας» αλλά και με την προσπάθεια νομιμοποίησης και διάδοσης αυτής της επιλογής.

Πρόβλημα δημιουργήθηκε, όταν συνειδητοποιήθηκε ότι αυτή η ομάδα, με την ενίσχυση ξένων αλλά και εντοπίων πολιτικών και δημοσιογραφικών παραγόντων, αγωνίζεται με στόχο την επιβολή αυτού του τρόπου ζωής, ως ενός αυτονόητου δικαιώματος, στην ελληνική νομοθεσία, οικογένεια και κοινωνία.

Η Εκκλησία, όμως, ως πνευματικός φορέας που είναι, βλέποντας τις κοινωνικές διαστάσεις των δράσεων αυτής της ομάδας, αντιδρά έντονα, διότι έχει, εκ Θεού, την εντολή να οδηγεί το πλήρωμά της στη σωτηρία και, επομένως, στη διατήρηση

της κοινωνίας στην πνευματική ελευθερία, που έφερε ο Θεάνθρωπος στον κόσμο.

Ελευθερία από τι; Φυσικά, από φιληδονικές επιλογές ζωής, αντίθετες στη χριστιανικές εντολές, που απομακρύνουν τους ανθρώπους, από τον Λόγο και τον Νόμο του Θεού, διότι μακράν του Θεού, υπάρχει μόνον ένας δρόμος, εκείνος που οδηγεί τον άνθρωπο στην απώλεια της σωτηρίας του, δηλαδή στον πνευματικό θάνατο. Η πολιτεία νομοθετεί για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες και τα θελήματα και κάποιων μειοψηφιών, αλλά ίσως δεν αντιλαμβάνεται τις πνευματικές διαστάσεις που προκύπτουν από το θέμα της νομιμοποίησης του γάμου των ομοφυλοφίλων.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία, δεν μπορεί να μην διακηρύττει στον κόσμο την Αλήθεια του Ευαγγελίου ούτε μπορεί να αποδέχεται τις οποιεσδήποτε νομοθετικές ρυθμίσεις, όταν αυτές εμποδίζουν, έμπρακτα, το έργο της σωτηρίας των μελών της.

Η αρχή της συναλληλίας και του αλληλοσεβασμού Εκκλησίας – Πολιτείας, επομένως, κλονίζεται, όταν η Πολιτεία επιβάλλει μέτρα που έχουν επιπτώσεις πνευματικές τόσο στην κοινωνία όσο και στην οικογένεια.

Ο Χριστός ήλθε στον κόσμο, όπως είπε ο ίδιος, ως «η Οδός, η Αλήθεια και η Ζωή», η δε Εκκλησία, που Εκείνος ίδρυσε, έχει ποιμαντική ευθύνη, ως προς τη χριστιανική πορεία του ελληνικού λαού. Η καθοδήγησή του στη ζωή και στην Αλήθεια, που ελευθερώνει από το κακό, είναι παραγγελία του ίδιου του Ιησού Χριστού, ο οποίος ήλθε στον κόσμο και ίδρυσε την Εκκλησία Του, για να βοηθήσει τον άνθρωπο να μη γίνεται έρμαιο και θύμα στα άγρια νύχια του κακόβουλου διαβόλου και των θανατερών του σχεδίων.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, δεν μπορεί η Ορθόδοξη Εκκλησία να συνηγορεί σε πολιτικές αποφάσεις και πράξεις, που είναι αντίθετες στην Αγία Γραφή και στην Ορθόδοξη Παράδοση και παρεμποδίζουν τον στόχο και την αποστολή της, που είναι να παρακινεί, με κάθε μέσο και τρόπο, τους ανθρώπους στην μετάνοια από το κακό και στην ενάρετη ζωή, που οδηγεί στη σωτηρία τους.

Δυστυχώς, ο δρόμος που υποδεικνύουν, ως τρόπο ζωής, οι παρεκκλίνοντες από την Οδό του Κυρίου, βρίσκεται στην αντίθετη κατεύθυνση από εκείνον του Θεανθρώπου και οδηγεί στην απώλεια της Αιωνίου Βασιλείας του Θεού.

Η συνείδηση της Εκκλησίας είναι ζώσα και ενεργή και είναι μάταιο να προσπαθούν κάποιοι να την αλλάξουν, καθώς δεν είναι ένας ιδεολογικός φορέας ή μια «δεξαμενή σκέψης», που παράγει και εξάγει ιδέες, στοχασμούς και φιλοσοφικά φληναφήματα.

Η Εκκλησία είναι ένα πνευματικό θεραπευτήριο (Νοσοκομείο), που δέχεται, ως μέλη της, ανθρώπους, που θέλουν να θεραπευτούν από τα πάθη τους. Ο μοναδικός σκοπός υπάρξεώς της είναι, κατά τον Μακαριστό μας δάσκαλο, π. Ιωάννη Ρωμανίδη, «να περνάει τους ανθρώπους, από την κάθαρση και να τους οδηγεί στον φωτισμό».

Σύμφωνα, μάλιστα, με έναν από τους πιο γνήσιους εκφραστές του π. Ρωμανίδη, τον Μητροπολίτη Ναυπάκτου Ιερόθεο, «τα κριτήρια, στην ορθόδοξη παράδοση, είναι ασκητικά. Έτσι, δικαιολογούνται οι ξαφνικές αλλαγές πορνών και τελωνών. Στην Ακολουθία της Μ. Τρίτης, λέγεται για την πόρνη γυναίκα: "Η πρώην άσωτος γυνή εξαίφνης σώφρων ώφθη, μισήσασα τα έργα της αισχράς αμαρτίας". Πρόκειται για αλλαγή, που γίνεται με τη Χάρη του Θεού... Διότι αυτός, ο οποίος είναι βουλιαγμένος, ας πούμε, μέσα σ' αυτού του είδους την αμαρτία κλπ, άξαφνα, με μια αλλαγή, γίνεται άγιος της Εκκλησίας. Έχουμε τέτοια αρκετά παραδείγματα στην Ορθοδοξία» (Μητρ. Ναυπάκτου, Ιεροθέου, Εμπειρική Δογματική, της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, κατά τις προφορικές Παραδόσεις του π. Ιωάννη Ρωμανίδη, Τόμ. Α',).

Σήμερα παρατηρούμε ότι κατηγορείται η Εκκλησία μας, διότι διδάσκει την Αλήθεια της και διεξάγεται ένας ιδεολογικός πόλεμος, εναντίον της, με στόχο να γίνει, αυτό που δεν είναι, δηλαδή, ένα ανθρωπιστικό ή κοινωνικό κίνημα, που να προσαρμόζεται στις όποιες σύγχρονες και προοδευτικές λεγόμενες ιδέες κάποιων πολιτικών, κοινωνικών, ψυχολογικών και δημοσιογραφικών παραγόντων και αναλυτών.

Ωστόσο, η Ορθοδοξία και η Εκκλησία της δεν μπορεί να αλλάζει την οντολογία της, τον σκοπό και την αποστολή της και να προσαρμόζεται ή να συμφωνεί με τις εποχές και τα αιτήματά τους, καθώς η Κεφαλή της, ο Ιησούς Χριστός, είναι «χθες και σήμερον ο αυτός και εις τους αιώνας» (Εβρ. 13, 8)

Κατά τον π. Ρωμανίδη «έχουμε μπροστά μας μια επιστήμη, που λέγεται Ορθοδοξία, η οποία δεν μπορεί να συσχετισθεί με την Πολιτική. Εκείνο που απασχολεί τον Ορθόδοξο Χριστιανό είναι, πρώτα – πρώτα, το εάν η Εκκλησία έχει την ελευθερία, να κάνει το έργο της, που είναι το να θεραπεύει τους αρρώστους της... Ο σωστός Ιατρός μεριμνά για την θεραπεία, όλων ανεξαιρέτως των ασθενών, χωρίς διακρίσεις. Ο Θεός αγαπάει, όχι μόνο τους αγίους, αλλά όλους τους ανθρώπους. Όλους τους αμαρτωλούς, όλους τους κολασμένους. Και θέλει να σώσει, να θεραπεύσει, τους πάντες. Δεν μπορεί, όμως, να θεραπεύσει τους πάντες, διότι δεν εκβιάζει την θέληση του ανθρώπου. Σέβεται τον άνθρωπο και τον αγαπά. Δεν μπορεί, όμως, να θεραπεύσει κάποιον με το ζόρι. Θεραπεύει μόνο, όσους θέλουν να

θεραπευθούν και του ζητούν να τους θεραπεύσει. Έτσι και στην Ορθόδοξη θεραπευτική αγωγή. Πρέπει κάποιος, από μόνος του, χωρίς καταναγκασμό, ελεύθερα, να προσέλθει στην Εκκλησία, στους κατάλληλους ανθρώπους, που έχουν την φώτιση και την εμπειρία και κατέχουν τη θεραπευτική μέθοδο της Ορθοδόξου παραδόσεως και σ' εκείνους να κάνει υπακοή για να βρει θεραπεία (Ιω, Ρωμανίδου, Πατερική Θεολογία).

Αυτή είναι η αγαπητική και θεραπευτική πρόσκληση της Εκκλησίας μας, προς τους πάντες, πάντοτε, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων.

Πηγή: pemptousia.gr